

ZEMĚ JE PŘEKRÁSNÉ MÍSTO K BYTÍ

Hana
Němcová

Malířka
a prozaička
Eva Ova
nejenom
o tvořivosti...

Eva Ova

Jsou prázdniny a my jsme zastihli malířku a prozaičku Evu Ovu doma v ateliéru v plné práci, a přitom natěšenou...

Dodělávám poslední obraz do knížky, která vyjde letos na podzim. Musím ho mít hotový pro grafičku do příštího týdne. Ale malování, stejně jako psaní, jsou pro mě chvíle naplnění, takže patří k těm, které bych určitě i jako dovolenkovou náplň ráda zvolila.

Nicméně, samozřejmě se také ráda podívám do krásných míst. Země je úchvatné místo, je to čest na ní žít. Bůh, Zdroj, Existence, chcete-li, nám tu stvořil všechno, od pouští po lesy, od potůčků po oceány, zvířata a rostliny všech druhů a barev; když si to člověk uvědomí, pocítí štěstí a radost, taky pokoru, která sama o sobě je bránou k větší spokojenosti. Krásně to vystihl kdysi František Hrubín, když řekl: Není na zemi věci, na níž by nebylo něco zvláštního, pro co se jí nepřestaneme znovu a znovu podívat, není události, není drobné příhody, v níž by jako v jádru nebyl skryt košatý strom. Přejdeme-li bez zamyšlení, netečně kolem člověka, přehlédneme-li zdánlivě všední věc, neprožijeme-li s hlubokou upřímností okamžik, který se nás zdánlivě netýká, buďme si jisti, že jsme ze života něco ztratili. A stane-li se nám nezáměr, netečnost a necitelnost zvykem, ztrácíme celý život!

„Život ztrácela i tahle Duše,“ srovnává pak Eva, když se zajímám o rozmalované plátno, hodně odlišné od většiny jejích motivů.

„Ale nakonec se dobere poznání, jak se cítit šťastněji,“ nabídne k pohledu jiný obraz už zavěšený na stěně. Ten je pro její tvorbu typický: světla zářící ve tmě, vesmír a člověk, naděje...

Oba patří do tvé nové knížky?

Eva přitakává.

Co se té Duši přihodilo a co ji dokázalo tolik proměnit? Na jednom obraze stav zoufalství, na druhém skoro blaženost?

Příběh knížky zatím prozradit nemohu, ale proměna každého člověka zahrnuje jiné zkušenosti, a to ty, které právě potřebuje. Nakonec však, po všech peripetích s vnějším světem, ústí u každého do ukotvení se

ve svém vnitřním prostoru, aby se právě a jen přes něj dosáhlo klidu. Ten totiž nepříjde zvnějšku. A přes vnitřní mír pak rozpoznání jednoty s celkem. V mých obrazech je každé poznání a dobro symbolizováno světly, celek pak vesmírem.

Celek také jako Bůh?

Ano, samozřejmě. Bůh, vyšší Existence, jak chcete. Důležité je poznání, že nic ani tady, ani nikde ve vesmíru neexistuje v oddělenosti. Vše je neuvěřitelně propojené a na sobě závislé. Vše je sdílené. A to doslova. Měla jsem prožitek, kdy jsem se dotkla jehliček větve stromu a najednou v té chvíli přišlo „pochopení“ nebo procítění, že jedinec je obsažen v každém stéble, větvičce, listu, mraku... stejně jako naopak, a hlavně také, že ve všem, v každém atomu existence je nesmírné množství lásky! Vše, vše, co je stvořené, je prodchnuto obrovskou láskou! Bylo to nádherné. A když to pominulo, stejně jako v jiných chvílích, člověk si jen říká: Jak je možné, že tolik lásky, ze které je vše stvořeno, nejsme schopni neustále cítit, vnímat!

Stalo se s námi něco? Nebo je to tím, kam spějeme?

Zda stalo, to nevím. Ale spějeme určitě. Člověka neuspokojí jen vnější podněty. To je zdání, přehlušování.

Je nezbytné naslouchat vnitřnímu hlasu?

Nejsem duchovní učitel, abych mohla radit. Mohu pouze sdílet své vlastní prožitky a poznání a to činím v mém případě formou tvorby. Například právě v mé nové knize se vnitřní hlas

objevuje, symbolizuje ho socha anděla, „živá socha“, samozřejmě. Chtěla jsem tím vyjádřit, že intuice – vnitřní hlas – je z nadpozemské roviny (proto anděl), avšak i když živý, je stále jen sochou. Tím vyjadřuji, že ještě existuje něco dalšího, „živějšího“, opravdovějšího, totálnějšího – a tím je Bůh (Existence) a naše spojení s ním. A tady nejde vůbec o nějaké náboženství. Tady jde opravdu o touhu duše, jíž je souznít se zdrojem, ke kterému patří. Oddělenost, kterou jí připravuje přehlušování vnějšího světa, jí opravdu nesvědčí.

*Duše potřebuje
prožívat stav totálního
vnitřního klidu a míru,
kdy se člověk
jakoby „rozpuští“
ve vše kolem,
kdy souzní se vším
a podaří se mu
„dotknout“
veškeré existence.*

Asi nejlépe se to daří v přírodě, protože ta rezonuje klidem, oddaností a Bohem. Posiluje tedy naši snahu.

Propojení a symbolika přírody se hodně objevují v tvé první vydané knížce Šlépěje ve stopách na cestě. Zvolila jsi podobenství, krátké paraboly k vyprávění.

No já je asi úplně svévolně nezvolila... byla to inspirace... a snad jsem se dokázala nechat vést...

Které bys nám vybrala na ukázkou do Sféry a proč?

Hmm... no, možná abych navázala na to, o čem jsme si povídaly... Tak třeba parabolou Proč Bůh mlčí, kde právě využívám podobenství se symboly z přírody, i když samozřejmě míří na nás a věčnou lidskou nespokojenost. Tři poutníci zase poukazují na naši vnímavost, na bohatost vnitřního světa, od kterého se pak odvíjí to, jak chápeme a přistupujeme ke světu vnějšmu. A možná pak Hrad z mušlí, parabolou o prostotě v dnešním světě tak vzácné, která se ale zase odvíjí od našeho vnitřního bohatství.

Hrady z mušlí

Ve vesnici žila velmi krásná dívka a všichni chlápci po ní toužili. Ona nebyla ani zvláště bohatá, ani chudá, ale jí nadbíhali i ti chudí i ti nejbohatší. Při jedné návštěvě kraje spatřil krásku jakýsi velmi zámožný a významný muž. Ten si umanol, že se děvče stane jeho ženou. I začal jí posílat přenádherné dary, a dvořil se jí básněmi, které pro ni psal a přibaloval je ke svým darům, protože sám se cítil velmi zaneprázdněný. Po nějaké době se mu však doneslo, že dívka se bude vdávat. I neváhal a vypravil se za ní.

„Což nevidíš, jak velmi mi na tobě záleží?“ ptá se jí boháč.

„Vidím, ano vidím,“ potvrdí dívka.

„Tak proč si chceš vzít jiného?“ rozhořčuje se.

„Miluji jiného. Má mé srdce,“ vysvětluje děvče.

„A čím si je získal? Čím?“ nechápe vždy úspěšný muž. „Nikdo přece široko daleko nemůže tě zahrnout tím, čím já.“

„Je to prosté,“ diví se mladá žena nepochopení. „Sbíráme spolu kamínky na cestách, počítáme hvězdy nad hlavou, sledujeme racky v letu,“ pokrčí rameny, protože neví, co víc by měla ještě říct.

„No a?“ nechápe ještě stále odmítnutý.

„A stavíme hrad z mušlí,“ dodává dívka a otáčí se k muži zády, aby doběhla pro všechny jeho dary i básně a vrátila mu je, protože jeho dary vrátit opravdu jdou.

Tři poutníci

Mezi stromy v malém háji sešli se tři poutníci. Byli unavení. Rozdělali společně oheň a pak pojídali každý ze svých zásob a dělali si společnost vyprávěním. Posléze se snesla noc plná hvězd, muži ztichli, než se po hodné chvíli ozval ten nejstarší z nich.

„Také jste si toho všimli?“ ptá se.

„Čeho?“ opáčí druhí dva.

„Že když se člověk dívá na hvězdy nebo do ohně, cítí v srdci podobnou

posvátnost jako před stromy, mořem, horami nebo květinou na louce.“

Rozhostilo se ticho. Nikdo už nepromluvil.

Stařec, který měl poslední slovo, se však ráno již neprobudil. Druzí dva jej tedy pochovali a pak se vydali každý svým směrem. Jednomu letěla hlavou myšlenka: „Jestlipak budu na stará kolena také takový blázen jako ten stařík?“ A druhý muž, který kráčel na opačnou stranu, zase starostlivě přemítal: „Jestlipak než umřu, dokážu cítit jako ten mudrc, co jsme ho právě pochovali?“

Proč Bůh mlčí (I)

Je to opravdu překrásná zahrada! Vlní se v ní záhony květin všech druhů, na jaké se jen duše může těšit, že její oči dohlédnou. Srdci by se zdálo, že není větší harmonie tvarů, barev, vůní a krásy. Přesto uším Božím neujdou slova přání, která vydechuje tulipán, protože si přeje vypadat jako pivoňka, vedle které se cítí nahý a jednoduchý. Slyší i stesky pivonek, které si připadají tlusté vedle tulipánů a obézní před gladioly. Ty se stydí za svá vytáhlá těla, jež se jim zdají prkenná vedle košatých hortenzií, a tyto dámy zase žárlí na růže, přestože jim vytykají, že se cítí být výjimečné, a přitom jsou jen pár lístků na konci trní. Kaménky na cestách tíží hmota, a tak toužebně vzhlíží ke včelkám na okvětech, které však nemají na podobné úvahy čas, stále jsou zaměstnané. Jejich bzukot lahodí Bohu a jejich med zase člověku. 🍯

(Eva Ova, Šlápěje ve stopách na cestě,
Triáda 2010, www.eva-ova.cz)

